

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

ГОДИНА V

БРОЈ 7

ДЕЦЕМБАР 2006.

ПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ Г. ВОЈИСЛАВУ КОШТУНИЦИ, БЕОГРАД

Недавно, 23. новембра у Римској дворани, у Београду одржан је скуп Параћинаца и Ђупричана, са ког је послао писмо председнику Владе Коштуници. Текст писма гласи:

Друштво Ђупричана и пријатеља школе за музичке таленте и Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду организовали су јавну трибину 23. новембра 2006. године, у вези са експлозијом у војном складишту експлозивних средстава на Карађорђевој брду између Параћина и Ђуприје 19. октобра ове године. На трибини је констатовано да су наведени магацини смештени и изграђени пре више од 80 година, када су ови градови били далеко мањи и удаљенији од магацина.

Пре II светског рата магацине је обезбеђивала посебна војна јединица. За време окупације Немци су ово складиште проширили, али у време повлачења, у ноћи између 12. и 13. октобра 1944. године, минирали су га и практично уништили. Том приликом дошло је до оштећења објеката у Параћину и Ђуприји, али су експлозије 19. октобра 2006. године проузроковале већа оштећења.

Информација да је у овим магацинима складиштено 3,5 до 4,0 килотона експлозивних средстава, које је обезбеђивало свега 5 војника, да је 19. октобра експлодирало „само“ 1.3 килотона експлозива, као и

да је истрага показала да су експлозивна средства била неадекватно чувана, да је дошло до дестабилизације барутног пуњења и samozапалења, као и да није било саботаже („Политика“ од 22. новембра 2006. године) делује неозбиљно.

Иако су Немци 1944. године практично уништили ове магацине, они су обновљени и свакако проширени на истом месту после II светског рата. Експлозија од 19. октобра 2006. године сигурно је оштетила објекте, у којима је још преостала количина од 2,2 до 2,7 килотона експлозива. Иницирање нове експлозије довело би до још веће катастрофе.

Магацини експлозивних средстава на овом месту угрожавају не само градове Параћин и Ђуприју и околна села већ и аутопут и читав тзв. саобраћајни коридор 10.

Имајући у виду наведено, на трибини је донет закључак да се Влади Србије упути апел за покретање поступка за измештање овог објекта са садашњег места и за измештање свих магацина са оних места у Србији, који би на било који начин могли да угрозе градове и насеља у непосредној близини.

Молимо Вас да нас обавестите о вашој одлуци.

Београд, 23. новембар 2006. године

**Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
чесћећемо Нову 2007. јодину и насћуујајуће иразнике**

Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

2 ПАРАЋИНАЦ

Седница Председништва Удружења
Параћинаца и пријатеља Параћина

Петар Живановић нови председник Удружења

На седници председништва Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина, која је одржана 26. новембра 2006 године, у просторијама хотела „Парк“, у присуству великог броја чланова Удружења, за новог председника изабран је једногласно **Петар Живановић**, дипломирани инж. електротехнике.

За потпредседнике Удружења изабрани су **Роксанда Ристић**, дипломирани правник и **Ненад Аксентијевић**, дипломирани инж. архитектуре. За секретара Удружења изабрана је **Анђелка Васић-Сараван**, а за благајника до-тадашњи благајник **Милан Симић**, дипломирани економиста.

Др Момир Стефановић и даље председник Скупштине

На редовној седници Скупштине Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина, која је одржана 28. новембра 2006. године, после дискусије која је била опширна и исцрпна, поново је за председника Скупштине изабран **Примаријус др Момир Стефановић**. За заменика председника Скупштине изабран је **Бранко Куцина**, дипломиран ин. архитектуре.

За потпредседника Скупштине изабрани су **Бранко Радовић**, **Велибор Качунковић** и **Добривоје Матовић**.

На седници Скупштине изабрани су и чланови Председништва Удружења и то: **Ненад Аксентијевић**, **Јелка Дакић**, **Бобан Дејановић**, **Петар Живановић**, **Афродита Јелић**, **Никола Корбутовски**, **Момир Лазић**, **Роксанда Ристић**, **Анђелка Васић-Сараван**, **Милан Симић**, **Марјан Смиљанић**, **Надица Сунабашић** и **Драган Шојић**.

Измени и допуне статута Удружења

На седници Скупштине Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина која је одржана дана 28.11.2006. године, поднет је Извештај о раду Скупштине, који је поднет председник Скупштине Др. Момир Стефановић. Након дискусије у којој је учествовало више чланова, једногласно је донета одлука којом се усваја извештај.

По другој тачки дневног реда, Предлог за измену и допуну статута поднео је председник Скупштине Др. Момир Стефановић. Након дискусије у којој је учествовало више чланова једногласно је донета одлука, којом се усвајају измене и допуне статута Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина и то:

Члан 1.

Члан 27 мења се и гласи:

Председништво Скупштине чине председник, заменик председник и два или више подпредседника.

Члан 2.

Члан 29 мења се и гласи:

Председништво има 13 чланова које бира Скупштина. Председништво из својих редова бира председника Председништва, два потпредседника, секретара и благајника, чији мандат по правилу, траје четири године.

Члан 3.

Члан 37 мења се и гласи:

У циљу контроле рада свих органа Удружења образује се Надзорни одбор. Надзорни одбор има три члана које бира Скупштина Удружења.

Скупштина бира и председника Надзорног одбора.

Мандат чланова Надзорног одбора траје четири године.

Надзорни одбор заузима ставове и доноси закључке већином гласова присутних чланова.

Члан 4.

Измене и допуне Статута ступају на снагу и примењиваће се даном доношења.

Непризнати родољуби

Све мање је сведока о догађајима, четрдесетих година прошлог века, а неколико нас седамдесетогодишака, недавно је евоцирало сећања на догађаје од 27. марта 1941. године у Параћину.

Захваљујући чињеници да су дечија сећања најверодостојнија, безрезервно су оценили, аутор ових редова, Др Момир Стефановић, и дипл. арх. Бранко Радовић, да од заорава треба сачувати догађаје од изузетне важности за наш град Параћин, који су везани за 27. март 1941. године.

Нама, у то време десетогодишњацима посебно су се урезала у сећање два догађаја. Први се односи на прву жртву фашистичке окупације наше земље, на пок. Светолика Драгачеваца, среског начелника у пензији.

Наша сећања су везана за догађај, да је 27. марта 1941. год. са параћинским музикантима (Чеда Кокало и др.) ишао ка пошти, а причало се, да би послао телеграм Хитлеру, у коме га је нагрдио, за догађаје у Европи и оним који очекују нашу земљу.

Тек у данашње време се дошло до сазнања да је г. Светолик Драгачевац, већ 25. марта 1941. г. упутио писмо Адолфу Хитлеру, а да је 27. марта 1941. год. упутио и одговарајући телеграм.

Копију наведеног писма дајемо уз овај текст, уз напомену да је исто заведено у немачким архивама већ 31. марта 1941. год. и постоји у архиву Министарства иностраних послова некадашње ФНРЈ.

Због овог писма и послатог телеграма г. Драгачевац је ухапшен одмах по доласку Немаца и најпре спроведен у Јагодину, затим у Београд, и онда интерниран у Немачку. Његова супруга добила је информацију да је 1942. год. у логору преминуо од запаљења плућа или друге болести? Господин Светолик Драгачевац био је прва жртва **фашистичког терора** из Параћина, којој због чињенице да је био срески начелник у пензији, из бивше Југославије, до сада није указана никаква почаст, уз изузетак

21. 36899

Параћин, дана 25. III. 1941 године

АДОЛФУ ХИТЛЕРУ

Нит правде прекинут је. Зацарила обест и сила. Велики тлаче мале и у својој осовиности не познају Бога; немају душу.

Крвожедни Хитлер хита да ни једна зива на ово земаљској кугли не остане засејана јадом и чемером. Ни наша нападена Отаџбина није поштеђена. Пружамо ти своју поштену руку али ти хоћеш и срце. У жељи да освајаш и тлачиш ти нам газис оно што нам је кроз сва робовања и кроз векове било најсветије газис нам слободу и част газис нам понос.

Теби Хитлере; кајинов сине ми деца великих отаца и дедова узвикујемо доста. Не слушаш ли највише на бодре мишице наше. Пролићемо ти крв и ногом ти аждајо стати на врат да се не дигнеш. Упамти да нас је можда Господ Бог одредио да код нас добијеш одмазду за сва недела. Упамти.

Светолик Драгачевац
срески начелник
у пензији

Светолик Драгачевац

директорке Архива г-ђе Бранке Прпа, која истиче наведено писмо.

Други догађај је везан за карикатуру, која је ношена на монстрацијама 27. марта 1941. год. кроз Параћин. Мањи број млађих људи данас зна, да се тројни пакт између фашистичке Немачке, Италије и Јапана називао и Сила осовина.

Наши суграђани (Марко Илић) **Марко Крња** коме је ма ли број градјана знао презиме, а који је био непризнат уметник, и на одређени начин био симбол града, какве су у то време имале остале чаршије у Србији, направио је карикатуру, која заслужује место у Музеју револуције или сличној институцији, а свакако презентују исте у параћинском музеју.

На карикатури је осовина железничког вагона са два точка, која је изломљена, јер над њом чучи српски сељак са шајкачом на глави.

Ова карикатура симболизује дух времена и осећања нашег народа у односу на силу осовина, а исказује и смисао аутора Марка да то у сатиричном смислу прикаже.

Није јасно како ова изузетна карикатура није проузроковала последице, по њеног аутора, Марка Крњу какве искусио покојни Г. Драгачевац.

Борко Качунковић

Човек који је задужио параћинско здравство

У борбу са туберкулозом кренуо је на Иришком венцу. И сам оболева од ове опаке болести и потпуно се посвећује искорењивању тешког зла и оснивању једног од првих антитуберкулозних диспанзера у Србији

Стари Параћинци се са носталгијом сећају др **Миодрага Стефановића**, еминентног параћинског лекара и пионира антитуберкулозне службе у средњем Поморављу. Поникао је у овој средини. Његов деда **Тала** доселио се из Бурјана, а отац **Милош** једну од првих опанчарских радњи у Параћину. Од шесторо браће и сестара узима по једно дете и учи га овом занату, а убрзо постаје државни лиферант, снабдева српску војску квалитетном обућом, опанцима. **Милош** је учесник свих ратова од 1912., прелази албанску голготу, али непуну годину дана након рата умире од тропске маларије.

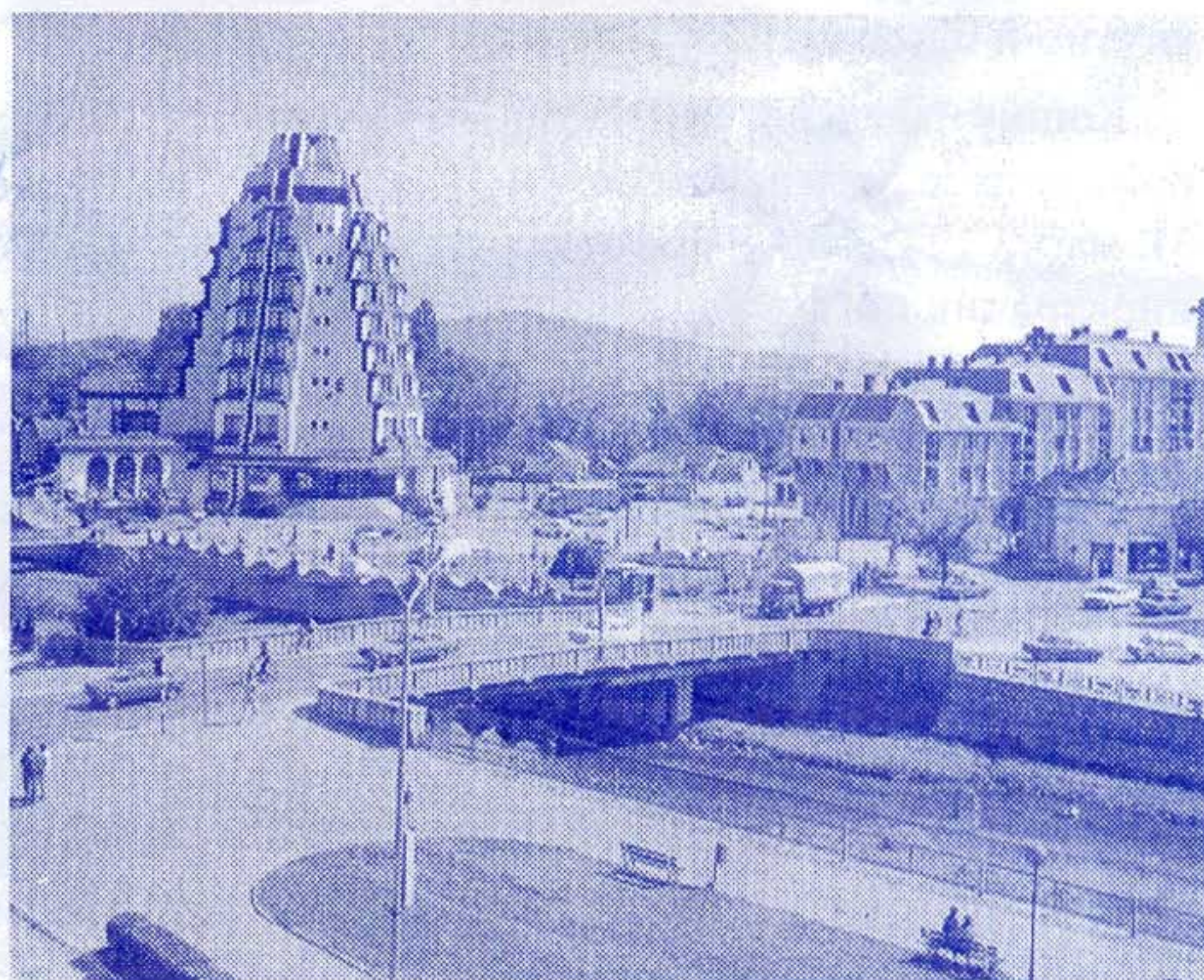
Миодраг, најстарија мушка глава у породици, са 12 година, добро обучен овом занату водио је очеву радњу и изграђује минијатурне опанчиће, такозване мушка глава у породици, са 12 година, добро обучен овом занату водио је очеву радњу и изграђује минијатурне опанчиће, такозване „шилкане“, али и добро учи и 1932. године дипломира на Медицинском факултету у Београду. Лекарску каријеру започиње на Иришком венцу, упутивши се у борбу са туберкулозом, највећим злом тог времена. Да апсурд буде још већи и сам оболева од ове опаке болести, а ту борбу водио је беспштедно до краја живота. Добио је животну битку, али и битке за стотине и хиљаде својих пацијената. Потом постаје управник најугледнијег санаторијума у Сурдулици, а 1941. године у свој родни град Параћин враћа се као избеглица јер је Сурдулица постала део Бугарске. Ту отвара ординацију, изузетно опремљену рендгеном, микроскопом, лабораторијом и другим најсавременијим дијагностичким апаратима.

У то време смртност од ТБЦ код особа оба пола до 50 година старости била је на првом месту, а доктор **Стефановић**, изузетан стручњак и још цењенији човек наставља непоштедну борбу бранећи своје суграђане и Моравце од опаке болести. У својој приватној ординацији микроскопски је потврђивао маларију, антракс, дифтерију, присуство туберкулозних клица, и многе бесплатно лечио и материјално помагао.

По ослобођењу земље, иако је без плућног крила, бива поново управник сурдуличког санаторијума до септембра 1945. године. Тада се, након петиције са три хиљаде потписа својих суграђана, враћа у Параћин где оснива један од првих антитуберкулозних диспанзера у Србији. Иако и сам крхког здравља пун ентузијазма и радне енергије креће у свој мисионарски поход следећи своје животно опредељење. Организује и држи предавања у фабрикама и селима, изводи многе антитуберкулозне акције, лечи, саветује, помаже. Његовом личном иницијативом отвара се грудно одељење при АТД, а истовремено је један од оснивача опште болнице у Параћину. Тиме је оставио неизбрисив траг у развоју и унапређењу медицинске службе свог Параћина, а и шире. За своје дело добио је звање здравственог саветника и заслужени Орден рада. Због болести повукао се 1962. године у пензију...

Иза себе је оставио породицу са још десет лекара. Његови синови др **Момир** је интерниста пулмолог, др **Милош** је интерниста кардиолог, ћерка **Јагода** је специјалиста физикалне медицине и захваљујући њиховој помоћи испричали смо вам причу о овом угледном Параћинцу.

М. Живковић

ИЗ СТАРОГ АЛБУМА

Од овог броја започињемо нову рубрику, „Из старог албума“ у којој ћемо обављивати старе фотографије али на којима се налазе чланови нашег Удружења и пријатеља Параћина али из млађих дана.

Овог пута објављујемо фотографију која је настала 2. маја 1955. године у Парку „7 јули“ односно на Карађорђевој брду, приликом првомајског излета. На њој се налазе, са лева на десно: **Добривоје Матовић**, непознати младић, **Младен Марковић-Манкер** и **Јова Стојковић**. Лешкаре: **Никола Корбутовски Драгомир Милојковић-Перикле**, **Александар Јовановић-Аца Буца**, **Николај Јурицин**, **Здравко Пачариз** и **Драгутин Петровић-Чеп**. Знамо да је касније дошао и **Станислав Шљивић** и... Никако да се сетимо имена још једне личности?!

Знамо да је касније дошао и Станислав Шљивић и... Никако да се сетимо имена још једне личности?!

Библиотека нашег Удружења

Неки чланови нашег Удружења знају а неки вероватно и не да ми поседујемо и малу библиотеку. Заправо, реч је о нашем члану Милораду Матејићу, који на сваком састанку, носи са собом и малу приручну торбу, у којој се налазе књиге наше библиотеке. Реч је о књигама које је Матејић добио од многих чланова Удружења као и оних који су аутори тих књига.

Наша је жеља да библиотека још боље функционише па у том смислу ћемо објавити у наредном броју нашег листа списак свих књига које Матејић поседује, уз молбу свима који желе да неке од књига прочитају да се пријаве с тим да их „библиотекар“ донесе на следећем састанку, а читалац онда добије и прочита до следећег састанка, када ће књигу вратити. Мислимо да ће у том смислу библиотека нашег Удружења, тј. „Матејина библиотека“ боље и ефикасније функционисати.

Осамдесет година позоришта у Параћину

Ових дана у Параћину је започело обележавање 80 година живота и рада параћинског Позоришта. Од настанка до данас, према речима управика Параћинског позоришта **Братимира Стеванића**, одиграно је преко двеста премијера. Параћинским позоришним даскама прошла су многа звучна глумачка и редитељска имена. Прва представа одиграна је у хотелу „Гранд“, који се налазио на кеју.

Један од оснивача био је **Десимир Милојковић** а један од режисера био је и **Таса Бизетић**. Многа значајна имена прошла су кроз Параћинско позориште, а ми бисмо поменули **Драгана Ивановића**, **Цвету Немец**, **Секу Павловић**, **Зору Дремптић**, која је играла Коштану, **Драган Милчић** и други.

Међу управницима и режисерима најпознатији су били **Миле Нешић** и **Чедомир Јовановић** а у новије време **Душан Дука Јовановић**. Можемо слободно рећи да је параћинско Позориште најстарија културна институција у граду на Црници.

Сећање на стару стакларску колонију

У нашем гласилу „Параћинац“, објављен је чланак наше драге суграђанке, покојне Куцина Здравке, под насловом „ШТОФАРСКА УЛИЦА“. Тај чланак је побудио много сећања и подстакао идеју да се оставе макар и парцијални записи, који нису забележени, а који би омогућили инвентивом аутору да сачини синтезу истих и остави документ о нашем граду и његовим житељима.

Писац ових редова прешао је на другу страну града, у стару стакларску колонију, са намером да се сетимо на њу и њене житеље, некадашње наше суграђане. То не би било могуће без помоћи неког од „Стаклараца“ – по струци, односно „горњомалаца“, како смо их некада звали, – по месту становања.

Само приврженост крају у коме се живи, друговима, комшијама, пријатељима, суграђанима, могла је да остави фасцинантно сећање нашем земљаку из горње мале, који је читав радни век провео у Српској фабрици стакла, а сада пензионерске дане проводи у Новом Саду. Димитрије Миленковић – параћинцима познатији као Лоле, врстан мајстор електричар, изузетан спортиста и надасве другар, сећа се сваког детаља и малтене свих житеља стакларске колоније.

Колонија се налазила лево од садашњег главног улаза у Српску фабрику стакла, у правцу пруге, док је десно од улаза у Фабрику, где се сада налази менза, била мала католичка црква.

На почетку колоније непосредно уз ограду Фабрике, била је скромна школа, чини се да је имала само две учионице. Колонија је имала једну улицу, која је била орјентисана управно на пругу, која је водила ка Зајечару, и другу слепу улицу, која је била управно на претходну.

Стара стакларска колонија, била је право радничко насеље, у смислу највеће скромности, да се не каже беде. Улице нису биле поплочане, већ су биле покривене шљаком. Станови су били мали, веома скромни, инекомфорни, а заједнички WC су били на средини колоније, као и склад, за одлагање смећа. Медјутим, станари су одржавали чистоћу у колонији, а испред свих станова су биле мале, или лепо уредјене баштице.

Параћин је и пре Другог светског рата био индустријски и, свакако због тога, мултиетички град. То најбоље потврђују презимена житеља старе стакларске колоније, наших бивших суграђана. Медју

њима је било Словенаца, Чеха, Немаца, Словака, Италијана и свакако других националности.

Лоле Миленковић се сећа наших суграђана скоро, по реду, како су становали у колонији.

На спрату изнад школе, становао је Руди, чијег презимена са свакако сећа наша суграђанка Зденка Кошичева, удата Стојановић. А затим у правцу пруге становали су:

Зутанови, Бајерови, Постражини, Ситнерови, Блахови, преко пута њих били су Кооичеви, Козмутови; Ванекови, Хочеварови, Мелцерови. Са друге стране WC, у старој колонији становали су Брњаови, Гајчеви, Срнидаковићи, Вуцекови, Вајтови, Валфанови, Худијеви (Лојзе – дебели), Штанглиови (Тони), Страшекови, Вардељеви, Делпинци, Ситнерови (друга породица), а поред пруге Роберт (?) и његов син Пишта, Ернихови (Пап), Марта Смрзли и Буби, који је возио матор у бурету, свакако и други.

Сви су били радници Фабрике стакла ил радили на различитим пословима, а своје знање преносили на наше земљаке, или су им то они „крали“, били су наши суграђани, а њихова деца наши школски другови. После Другог светског рата, почело је осипање ових људи. Многи су отишли у друге фабрике стакла, или своје завичаје, а мали број њихових потомака остао у Параћину.

Лепо је сетити се наших бивших суграђана и старе Стакларске колоније.

Борко Качунковић

Позив на сарадњу у „Параћинцу“

Поново позивамо све чланове нашег Удружења, као и пријатеље Удружења, да се активно укључе у сарадњу са својим гласилом – „Параћинцем“. Дакле, позивамо Вас да сваки користан напис, идеју, вест, коментар, информацију, одкуцате, или бар читко руком напишете и пошаљете на нашу адресу, тј. на адресу ТОП ТУРСА, Краља Александра 130 или једноставно предате уреднику листа. Обезбеђујемо Вам да ћемо сваку лепу, корисну и добру информацију или чланак сигурно објавити у листу, али без хонорара... Хвала.

Ресавска, Раваничка и Параћинска парохија

Крај око Ђуприје и Параћина имао је 1733. г. 3 парохије и то: Ресавску, Раваничку и Параћинску. Параћинској нурији припадала су следећа насеља: Параћин (28), Г. Видово (13), Мириливац (12), Мала Мутница (18), Плана (9), Д. Видово (11), Велика Мутница (32). Ова нурија има 7 села са 123 дома. „Велика Мутница има своју још неосвештану цркву у којој служи параћински свештеник“.

У Параћину је црква Св. Атанасија. Напраљена је од черпича, покривена црепом. Олтар је дрвен. Има скоро све потребне ствари, али мало књига. Има и 2 звона. Та црква била је уствари џамија, а доласком аустријске власти претворена је у цркву, као што је случај у Крагујевцу. Још није освећена. Има једног свештеника, Петра из Колашина. Други јој свештеник побегао у Турску.²⁰

Извештај из 1735/36 год. је опширнији: „Параћинској парохији припала су ова насеља: Параћин (33), Мириловац (12), Г. Видово (11), Д. Видово (10), Крежбинац (6), Сталаћ (10) и Грменовац (10). Ова парохија има 10 насеља са 135 домова. Запажа се да има 3 насеља и свега 2 дома више него у 1733. год, сем тога су Сталаћ и Грменовац припали овој парохији, те само тако добили два насеља која не припадају области коју описујемо.“

У извештају из 1835/36 год. има пописа цркава: Параћинске, Грабовачке и Горње Мутничке: „Параћинска црква била је џамија саграђена од камена. (Ратковић каже од черпића), без свода, са дрвеним олтаром. Има припрату од дасака направљену, за жене. Покривена је ћерамидом, на крову је дрвен крст. Црква

је ограђена шанцем и кољем. Има три звона разне величине, и то на минарету. Још није освећена. Свештеник је Петар Јовановић, „искушен бив, како чита, пој атине знајет, не учил се а неимает васеби ни органа естесвенога за поетие.“ Иначе богат је: има 150 оваца, 5 волова, 4 крава, 4 коза, 4 кола. Има два сина и добар свој дом. До 1733. године Параћин није имао другог попа, сада га има. То је Стеван Марковић. Писменост и читање учио је у Раваници код игумана Стевана. „По старом учењу српском“ знати, појат не зна. Од Петра је богатији: има 300 оваца, 30 говеда, 6 коња, 30 свиња. Кућа му је у Горњој Мутници, чију црква жели да прими“.

Даље се каже: „Мутничка црква је стара, „старовременска“ од камена је и постављена Св. Тројици. Црква је ниска, са дрвеним олтаром: и трпезом. Нема свода. Има једну књигу. Служба се не држи.“

Доласком аустријске власти у Параћин и околна села почиње пристизати становништво из ближих и даљних крајева, али споро и опрезно тако да пораст није нарочито велики. У самом Параћину задржало се још доста живља странаг порекла, које је било ту и за време турске владавине, а нарочито Цигана и Цинцара. Нарочито су били утицајни Цинцарни Грци, који су као добри трговци обично бирали насеља на „Царском друму“. Неки од њих били су „турски поданици“, који су у Србији били самона печалби, као онај Стојан Москович - „Грк из Параћина, који отшел бил на Труксију земљу свој дом нагледати.“

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

Недавно је изашла књига „Пишу ме песме“, чији је аутор Слободан Ивановић, кажу некадашњи фудбалер „Текстилца“, а сада глумац у параћинском Позоришту који ради у Центру за социјални рад а води и емисију „Радозналци“ на параћинском тв каналу. Књига је врло интересантна и доказује Слободанов књижевни таленат. Само нека настави тако а ми му желимо пуно успеха и нове књиге.

* * *

У галерији Културног центра у Параћину недавно је отворена изложба слика сликара из ликовне колоније у Сисевцу. Поставка је обухватила око двадесетак радова уметника из целе Србије.

* * *

Средином новембра месеца у сали СО Параћин подељени су пакетићи бебама, које су рођене у параћинском породилишту.

* * *

Мештани Рашевице више неће имати проблеме са струјом, јер ће ускоро добити трафо станицу. Средства је обезбедила локална самоуправа у изградњи су учествовали и мештани села дпбрпвпљним радом и донацијом.

Наше „Јединство“ изгубило у дербију

У доста незапамћеној утакмици „Јединство“ је изгубило од нишког „Железничара“ са 2:1... Нисам гледао утакмицу, али према ономе што је написано у „Билтену“ изгледа да је то била слаба игра са наше стране.

Параћински тим није успео да у дербију победи и доста је смањио своје шансе та улазак у Прву лигу.

Ја се увек сећам времена када смо били у Параћину, гимназијалци, и када смо једва чекали да дође недеља да одемо на утакмицу. Ишао сам са Човом, Манкером, Чепом, Матом и здружено смо навијали за наш тим.

Истина тада су играли Форџан, Земунац, Оцак, Драган Зунић, Лаза Миленковић, Ченди и остали врсни

играчи. Наравно, било је то одавно, али бисмо желели да „Јединство“ и данас игра тако, допадљиво, ефикасно, борбено и да побеђује.

Знам, некад су били другачији услови, сада се доста тога променило, али ми Параћинци, који живимо у Београду и дружимо се у нашем Удружењу баш би воле ли да уживамо, на далеко, у игри нашег тима.

Добро, један пораз ко ниједан, али ми верујемо у играче, који су талентовани и наши и верујемо да ће се игра променити на боље. Срећно! Обрадујте нас на првој утакмици победом.

Један стари Параћинац

Фудбалски тим „Јединство“ данас

TOP TOURS
www.toptoursad.com

NOVA GODINA
LISABON, ATINA, ISTANBUL

SKIЈANJE — PIANCAVALO i TARVISIO
KRAJNSKA GORA, KOPAONIK, JAHORINA...

novo... novo... novo...
RADNI PROGRAM za STUDENTE u AMERICI...
naucite jezik, zabavite se i zaradite... **ŠKOLOVANJE SREDNJOŠKOLACA U USA**

AVIO KARTE ZA CEO SVET
011/3227-911 2450-452 2452-590 3224-754 021/427-200
Makedonska 32 i Bul. revolucije 130, Beograd

КАЛЕНДАР САСТАНКА УДРУЖЕЊА

Уторак, 26. децембар 2006

Уторак, 30. јануар 2007

Уторак, 27. фебруар 2007

Уторак 27. март 2007

Састаници се одржавају, већ по традицији у ресторану Парк, код Калемегдана, са почетком у 18 часова, у затвореној просторији

НЕ ЗАБОРАВИТЕ, ДОЋИТЕ

СПОРТСКА ЗБИВАЊА У НАШЕМ ПАРАЋИНУ

Спортски клубови у Параћину привели су крају јесењи део својих такмичења. У групи екипних спортова, победе су бележиле кошаркашице, одбојкаши и стонотенисери СФС Борца, док су стонотенисери Буљана и рукометаши Параћина уписали по један пораз. Пливачи Црнице освојили су три медаље на митингу у Сомбору, а каратисти Самураји из Горње Мутнице донели такође нове медаље.

Ове јесени су нас коначно и кошаркашице обрадовле победом, савладавши у Пироту, у утакмици предпоследњег, 8. кола Српске лиге југ, истоимену екипу, резултатом 84:86. Успешни су били и стонотенисери СФС Борца, који су у мечу 8. кола Друге савезне лиге у Трстенику победили Прву петолетку са 4:2, док су стонотенисери Буљана, истим резултатом поражени од Радничког у Крагујевцу.

Јесењи део првенства одбојкаши СФС Борца, су сигурно привели крају. У мечу 10. кола Међурегионалне лиге, стаклари су у суботу у Трстенику победили Младост, резултатом 3:0, а у наредном колу дочекали Темнић из Варварина. Рукометаши су у Белој Паланци поражени од истоимене екипе са 33:31.

Јесењи првак Српске лиге „Морава“ је Рукометни клуб Врање са 18, док Параћин са 11 бодова дели пето место са Белом Паланком.

Ове јесени изузетно успешни били су омладинци Јединства који се налазе на првом месту табеле, док су кадети овог клуба трећи у првенству региона источне Србије. За разлику од њих сениори су пети на табели Поморавско-Тимочке зоне са реалним изгледима да се поново врате у Српску лигу. Да није било очитих судијских неправди у Јагодини и Прагову, где је чак поломљена нога голману Дедијер, Јединство би било друго на табели. Клуб је иначе у великим дуговима (око 140.000 еура) али је локална самоуправа донела одлуку да се ти дугови санирају у наредном периоду. Локална самоуправа је иначе и једини финансијер клуба који наредне године слави осамдесет пет година постојања. Председник управног одбора клуба Милан Милојевић је задовољан таквим односом према

клубу и најавио још боље резултате на пролеће и ангажовање неколико појачања из поморавских клубова а ради се на успостављању дугорочне сарадње са Фудбалским клубом Банат из Зрењанина чији је власник господин Вућуревић, иначе параћински зет, пружио прву помоћ у виду фудбалских лопти.

Спортисти који се баве такозваним индивидуалним спортовима, и овог пута су донели медаље. Посебну пажњу заслужују пливачи Црнице, који су на Трећем међународном пливачком митингу за млађе категорије „Феникс“, у Сомбору, освојили 3. У дисциплинама 50 метара краул и 50 метара леђно, Урош Николић је у категорији млађих пионира освојио сребрне медаље. У категорији пионира, Милош Божиновић је на 50 метара леђно освојио сребрну медаљу, док је на 50 метара краул био четврти. Поред пливача Црнице на митингу је учествовало још 650 такмичара.

Зоран МАРКОВИЋ, радио Параћин

TOP TOURS
www.toptoursad.com

**Ako želite da putujete,
bilo kad i bilo gde,
javite se
Mati i Biljani**

011/3227-911 2450-452 2452-590 3224-754 021/427-200
Makedonska 32 i Bul. Kralja Aleksandra 130, Beograd

КАЛЕНДАР САСТАНКА УДРУЖЕЊА

Уторак, 26. фебруар 2006

Уторак, 25. март 2007

Уторак, 22. април 2007

Уторак 27. мај 2007

Састаници се одржавају, већ по традицији у ресторани Парк, код Калемегдана, са почетком у 18 часова, у затвореној просторији

НЕ ЗАБОРАВИТЕ, ДОЋИТЕ